

THÂN PHẬN

Bài chuyển thơ theo chuyện ngắn cùng tên
Của tác giả HẠO NHIÊN NGUYỄN TẤN ÍCH

Mười năm khổ nhục tù đầy,
Nay Chương có được những ngày tự do.
Nhưng anh không khỏi hết lo,
Vùng kinh tế mới, đang chờ đón anh

Mẹ Cha thì đã vắng sanh,
Vợ con mất tích khi anh trong tù.
Gia đình thân thuộc coi như,
Không còn ai nữa, để cư ngụ cùng.

Bạn bè được thả, vui mừng,
Riêng anh lằm lũi, như chừng tái tê.
Đam Ri nơi anh sẽ về,
Cao nguyên chướng khí, tứ bề núi non.

Việc ra đi của vợ con,
Hiện nay sống chết? vẫn còn phân vân.
Họ ra đi bởi nguyên nhân,
Người cha cộng sản bất cần lương tâm.

Từ sau biến cố bảy lăm,
Cha nàng từ Bắc, về thăm gia đình.
Lần đầu tiên biết con mình,
Thay vì hạnh phúc, ông sinh nghi ngờ.

Nên tình cảm rất thờ ơ,
Và ông chỉ biết lo cho lợi quyền.
Nên tìm mọi cách ép duyên,
Buộc con ly dị, ưu tiên lúc này.

Gả cho cán bộ dưới tay,
Tránh đi lý lịch ông hoài ưu tư.
Nên nàng quyết liệt chối từ,
Bồng con bỏ trốn, cho dù tay không.

Lo cho uy tín nên ông,
Liền đi cấp báo, để lòng được yên.
Rằng Hoàng Thuý Vân vượt biên,
Không còn liên hệ gần liền với ông.

*
* *

Vừa trình diện địa phương xong,
Chương may mắn có được công việc liền.
Công nhân gạch ngói ở Malagui,
Cố lo làm việc, tạm vui qua ngày.

Mọi người thương cảm chỉ bày,
Nên trong công việc, chẳng gây phiền hà.
Dưới trời nắng bỏng cháy da,
Nhưng về nhân cách, khác xa trong tù.

Dần dà quên bớt ưu tư.
Nơi ăn chốn ở, coi như an bình.
Một hôm vừa mới bình minh,
Thấy đoàn xe tải, thành linh đến đây.

Tiếp theo là lệnh ra ngay,
Công nhân xếp thành hàng hai tức thì.
Để chuyển gạch ngói đưa đi,
Thì nghe tiếng gọi trong khi đang làm.

Đại Bàng! Em đây Đại Bàng!!!
Mọi người hết sức ngỡ ngàng nhìn quanh.
Thấy anh tài xế rất nhanh,
Tiến về phía Chương, kéo anh ra ngoài...

Khiến dây chuyền mất một tay,
Nhưng rồi cũng lập lại ngay tức thì.
Mặc cho Chương bị kéo đi,
Không gì trở ngại trong khi thiếu người.

*Cám ơn Trời Phật khiến xui,
Thầy trò gặp lại, thật vui vô cùng!
Trước đây em cũng đã từng,
Ghé qua nhà củ, xem chừng coi sao.*

*Nhà thì đối chủ hồi nào,
Chị Vân và cháu ra sao chưa tường.
Hỏi thăm mấy người địa phương,
Nghe đâu chị đã tìm đường vượt biên...*

Đông là người tài xế riêng,
Nhìn vào vết tích còn nguyên trên mày.
Đã cho Chương nhớ lại ngày,
Hai người thoát nạn, thật may vô cùng.

Khi xe đang chạy qua vùng,
Nổi danh Việt Cộng đã từng đến đây.
Địa danh mang tên “Mỏ Cà”,
Một viên đạn xốt ngay mày của Đông.

Gây cho mày mất hết lông,
Chạy nhanh một chút, đã xong mất đời.
Thật may mắn quá đi thôi,
Đó là kỷ niệm nhớ đời khó quên...

Kể ra số vẫn còn hên,
Giờ đây gặp lại, càng hên hơn nhiều.
Nhưng Chương từ chối mọi điều,
Để Đông phụ giúp chi tiêu một phần.

Chia tay Chương, Đông ân cần,
Hẹn ngày gặp lại, rất gần đây thôi.
Để mừng “xếp” đã về rồi,
Bọn “lưu linh” của chúng tôi mong chờ...

Tuần sau Chương nhận được thư,
Do Đông gửi đến, bất ngờ cho anh.
Lời thơ rất là chân thành,
Nói lên tình nghĩa đã dành cho Chương.

Anh Chương kính yêu!
Xin anh thứ lỗi cho điều bất an.
Vội lên tiếng gọi “Đại Bàng”,
Đã làm cả nhóm ngỡ ngàng...ích chi.

Vì mừng quá, em quên đi,
Tự nhiên lên tiếng tức thì với anh.
Tuy là thể hiện lòng thành,
Nhưng không phải lúc, sợ sanh hận thù...

Qua mười năm ở trong tù,
Anh còn được khoẻ, coi như rất mừng.
Chúng em vẫn mãi hình dung,
Cái tình huynh đệ như chừng khó phai.

Cho dù hoàn cảnh đổi thay,
Nhưng tình cảm ấy, vẫn hoài khắc ghi.
Anh là một cấp chỉ huy,
Có đầy đức độ, khó bì được đâu.

Chúng em năm đứa bấy lâu,
Vẫn luôn đối xử với nhau thật thà.
Đoàn, Hồng, Đông, Hiệp và Hà,
Mà anh tự đặt cho là “**lưu linh**”

Với tình “**huynh đệ chi binh**”,
Chúng em kết nghĩa, đáp tình yêu thương.
Của Đại Bàng Lê Hồng Chương,
Lúc nào cũng nể lòng thương thuộc quyền.

Chúng em có giao ước riêng,
Biết tin Đại Bàng, phải liền báo ngay.
Để cùng giúp đỡ “**Ông Thầy**”
Và em đã gặp, thật may vô cùng...

Chúng em tổ chức tiệc mừng,
“Gặp anh trở lại”, để cùng hàn huyên.
Và cùng đồng ý ưu tiên,
Tìm anh việc khác, đỡ phiền anh hơn.

Để mong đền đáp được ơn,
Xin anh chấp nhận, cho lòng em vui.
Đích thân em đến Malagui,
Đón anh cùng đến chung vui tại nhà.

Đại diện cho nhóm lưu linh
em Đông

Đọc xong thơ, Chương nghĩ mình,
Vẫn còn may mắn trong tình yêu thương.
Cho dù cuộc sống nhiều nhương,
Bồi hồi, xúc động, với Chương thật nhiều...

Thơ Đông nói lên được điều,
Cuộc đời lính chiến, gặp nhiều hiểm nguy.
Giúp nhau, là chuyện thường khi,
Quen rồi, không thể quên đi dễ dàng...

Đến ngày hẹn, Đông ghé sang,
Bằng xe gắn máy, sẵn sàng đèo nhau.
Quen đường, Đông chạy rất mau,
Nhà Đông ở tí tặn sau bìa rừng...

Gặp nhau tay bắt mặt mừng,
Mọi người ai cũng như chừng thiết tha.
Nhờ tìm hiểu, Chương biết qua,
Không ai khá giả, chỉ là công nhân.

Riêng Đông, có thêm được phần,
Nhờ nghề tài xế, làm ăn dễ dàng.
Cà phê lậu, là mặt hàng,
Dễ bề cất dấu, lại mang lợi nhiều.

Họ lo vận động cho điều,
Tìm Chương việc khác, có chiều khả quan.
Nhờ qua một người trung gian,
Mà Đông quen biết, hiện đang có quyền.

Thế là Chương được ưu tiên,
Vào làm quản lý, khu riêng mới thành.
Của người quyền thế ẩn danh,
Mới khai hoang, chuyên dành trồng cà phê.

Nơi ăn ở rất thuận bề,
Quyền công dân, được trả về không lâu.
Là điều Chương rất mong cầu,
Không còn có được nơi đâu sánh bằng...

*

* *

Mùa thu hoạch đã đến kỳ,
Người “dân tộc” tấp nập ghi tên mình.
Hái cà phê rất công trình,
Cần nhiều nhân lực, chẳng khinh người nào.

Trẻ em cũng được nhận vào,
Chúng rành công việc qua bao mùa rồi.
Vừa làm vừa nói liên hồi,
Thật là vui nhộn, quên thời gian luôn.

Một em trông thấy rất buồn,
Ít cười, ít nói, như từng chưa quen.
Tên em được gọi Cà-Len,
Mang gùi quá lớn, đeo khoen nhiều màu.

Tiếng Ra Đê, nói từng câu,
Tóc dài hoe nắng, rẽ ngôi giữa đầu.
Nước da bánh mật hơi nâu,
Miệng cười mủm mỉm, rất mau cảm tình...

Khiến Chương nghĩ đến con mình,
Cũng chừng ấy tuổi, hiện tình ra sao?
Mười năm rồi vẫn ước ao,
Vợ con đang sống nơi nào bình yên?

Xót xa cho bé Vân Chuyên,
Thiếu cha để được nhủ khuyên, dỗ dành.
Mong là cuộc sống yên lành,
Ở nơi nào đó mà anh chưa từng.

Nhưng điều lo nhất cho Chương,
Vợ con mất tích trên đường vượt biên.
Từ khi anh gặp Cà-Len,
Có điều gì đó, gợi lên nỗi buồn.
Vợ con được nghĩ đến luôn,
Bao nhiêu kỷ niệm, đều tuôn về dần:

*

* *

Ngày hai người mới kết thân,
Chương lờ mờ biết, cha Vân chết rồi.
Chỉ hai mẹ con đơn côi,
Mẹ Vân từ Huế di dời vô đây.

Sông Vàng thị trấn nhỏ này,
Bán buôn sầm uất, nên đầy tương lai.
Bà Hương buôn vải rất hay,
Cửa hàng bà bán, mỗi ngày mỗi tăng.

Thành công trong việc làm ăn,
Nên Vân được hưởng đặc ân của bà.
Đám cưới tổ chức xa hoa,
Và Chương được ở chung nhà với Vân.

Rồi sau biến cố bảy năm,
Bao nhiêu biến đổi, Chương thầm suy tư...
Sĩ quan, anh phải vào tù,
Cha Vân xuất hiện, quá ư bất ngờ.

Thì ra từ trước đến giờ,
Bà Hương dấu kín, bây giờ lòi ra.
Cũng mừng Vân còn có cha,
Bé Vân Chuyên đủ ông bà cùng thương...

*

* *

Trong mùa thu hoạch cà phê,
Xe hàng lớn nhỏ đổ về nơi đây.
Vùng Tân Hội rộn rịp ngay,
Cà phê thu hoạch mỗi ngày chở đi.

Đề phòng hàng lậu dời di,
Chính quyền ra sức lùng truy chuyên cần.
Thường xuyên khám xét nhà dân,
Nhiều trạm kiểm soát, bất thần dựng lên.

Hai ngày vắng bé Cà-Len
Hôm nay thấy bé có xen nét buồn.
Khiến Chương càng chú ý hơn,
Cuối ngày thì em lại còn ra sau.

Chắc là cố đủ số trâu,
Nhưng khi nộp hạt, chừng đâu nửa phần.
Chương cho công, bằng mọi lần,
Thấy em sửng sốt vì phần trả hơn.

Hồi lâu lên tiếng cảm ơn,
Làm Chương càng ngạc nhiên hơn chuyện này.
Phát âm tiếng Việt rất hay,
Nên anh liền hỏi: “em là người Kinh?”

Gật đầu bày tỏ ý mình,
Hai ngày không đến, cháu trình chú nghe
Cháu lo sẵn sóc cho Me,
Me làm sao vậy?, có hề gì không?

Me đau nhiều lắm thưa ông,
Còn ba cháu đâu? Sao không lo me.
Lắc đầu, cháu chạy te về,
Muốn tìm hiểu, nó chẳng hề nói ra.

Chương suy nghĩ hình như là,
Có gì trắc ẩn cho gia đình này.
Người Kinh sao lại ở đây?
Chắc chồng hay vợ có ai thuộc về,

Người dân tộc gốc Ra Ê,
Cho nên chọn sống nơi quê của mình.
Không quen cách sống người Kinh?
Hay là chạy trốn gia đình đến đây?

Chỉ vì em ngại tỏ bày,
Khiến Chương suy đoán mãi hoài người ta.
Chuyện gì thực sự xảy ra?
Qua hình ảnh bé, chắc là khó khăn.

Nên Chương cứ mãi băn khoăn,
Làm anh khó ngủ, nằm trăn trở hoài.
Đến khi anh đã ngủ say,
Giấc mơ lại đến, với đầy ngạc nhiên:

Anh vừa thấy bé Cà-Len,
Rơi vào vực thẳm, em liền gãy chân.
Khi Chương vừa tiến đến gần,
Anh nghe tiếng gọi, bất thần phát ra.

Ba ơi! Cứu con với ba!!
Làm anh sản sốt, vội oà khóc than...
Giật mình thức giấc, ngỡ ngàng,
Khiến anh cảm thấy hoang mang tột cùng.

Trời vừa sáng, đã vang lừng,
Tiếng chim ríu rít, chào mừng ngày lên.
Nhân công lần lược ghi tên,
Nhưng Chương không thấy Cà-Len đi làm.

Nên anh không thể an tâm,
Vội vàng lên tiếng hỏi thăm mọi người.
Không ai biết rõ, đành thôi,
Nhưng luôn lo lắng, không rời chờ mong.

Hai ngày anh rất nóng lòng,
Cà-Len xuất hiện, nhưng trông bơ phờ.
Mất quần thâm, tóc rối bời,
Không cười, không nói một lời với ai.

Phải chờ đến tận cuối ngày,
Giữ em trễ lại, tỏ bày ý Chương,
*“Muốn nhờ Cà-Len dẫn đường,
Về nhà thăm má, tìm phương giúp nàng”.*

Nắng chiều yếu ớt ráng vàng,
Phốt trên ngọn lá những hàng cà phê.
Chương hoang mang suốt đường về,
Đoán chừng người bệnh tình mê thế nào?

Lừa thừa hàng bắp quanh rào,
Lều tranh, vách nửa, chỉ cao hơn đầu.
Nhà im phăng phắc trước sau,
Cà-Len kéo cửa, Chương mau bước vào.

Cố nhìn gương mặt ra sao,
Người đang nằm đó, nhưng nào thấy đâu.
Ánh sáng đã tắt từ lâu,
Giọng người yếu ớt, đặt câu hỏi liền.

Ai đây vậy hỏi Cà-Len?
Không chờ em nói, Chương lên tiếng liền.
Tôi là người cai quản riêng,
Vườn cà phê mà Cà-Len vào làm.

Dường như đã nhập vào tâm,
Vừa nghe tiếng, nàng chẳng lăm vào đâu.
Liền lên tiếng nói thật mau,
“Trời ơi anh Chương, em đâu có dè”.

Chương liền đến bên giường tre,
Vân đang nằm đó, xếp re đáng người.
Nàng liền nở một nụ cười,
Gương mặt hốc hác, chẳng tươi chút nào.

Bất ngờ quá, Chương vội gào,
Vân ơi! Em đã làm sao thế này?
Không ngờ mình gặp lại đây,
Vừa mừng, vừa tủi, phận đầy lao đao.

Bỗng dưng nước mắt dâng trào,
Chương liền cúi xuống, hôn vào trán Vân.
Nàng mong kéo Chương vào gần,
Nhưng tay yếu quá, toàn thân rã rời!

Nghẹn ngào không nói nên lời,
Để dòng nước mắt tuôn rơi nhạc nhoà.
Hồi lâu nàng mới thốt ra,
Cám ơn Trời Phật đưa ta đến gần.

Nhìn vào gương mặt thất thần,
Chương liền quỳ xuống, ôm Vân tức thì.
Nàng đang ngất xỉu chỉ vì,
Bất ngờ quá mức, phần vì ốm đau.

*Nhớ thương ray rức đã lâu,
Không còn hy vọng gặp nhau nữa rồi.
Vì hoàn cảnh sống hiện thời,
Khó khăn, cách trở, ở nơi núi rừng.*

*Khó lòng có dịp trùng phùng,
Hôm nay gặp lại, vui mừng nào hơn.
Tiếc thay sức khỏe không còn,
Bên tai Chương, Vân nỉ non cùng chồng...*

Vân Chuyên đứng như trời trồng,
Đang nhìn ngơ ngác, mà không một lời.
Vì ông không giống với người,
Trong hình nó thấy, nên hơi ngại ngùng.

Nó luôn cứ mãi hình dung,
Con người trắng kiện, oai hùng của cha.
Nó đâu có biết rằng là,
Mười năm tù tội, thành ra thế này.

*Vân Chuyên ơi! Mau lại đây,
Lời Vân vừa gọi, đã gây giật mình.
Vân Chuyên từng bước lặng thím,
Đến gần bên cạnh, tỏ tình mến thương.*

Vân âu yếm nói với Chương,
Con mình đã chịu đoạn trường cùng em.
Mười năm vất vả, còn thêm
Cô đơn buồn tủi, rất thêm tình cha.

Cánh tay bảo bọc dương ra,
Ôm liền con gái, cùng hoà niềm vui.
Bên ngoài trời đã tối thui,
Cảnh nhà sum họp, đã nguôi bớt sầu.

Lập loè dưới ánh đèn dầu,
Vân vui sướng nói lên câu chân tình.
Từ nay em thấy yên bình,
Vân Chuyên đã được có tình của cha.

Còn Chương thì đưa ý ra,
Đưa Vân lên phố, để mà thuốc than.
Bạn anh họ rất sẵn sàng,
Phụ lo chạy chữa đàng hoàng cho em.

Vân quay mặt qua một bên,
Che dòng nước mắt, đang lênh láng trào.
Do nàng tủi phận lao đao,
Mới vừa gặp lại, sau bao mong chờ.

Lại mang trọng bệnh khiến cho,
Chưa vui sum họp, đã ngờ chia ly.
Vì thương, Chương chẳng quản chi,
Nên cơn xúc động, cấp kỳ đến ngay.

Để quên đi chuyện không may,
Nên Vân chuyển hướng hỏi ngay việc làm.
Mà nàng cũng rất quan tâm,
Sợ lo cho vợ mà đâm hại mình.

Khi nghe Chương đã tường trình,
Thì nàng quả quyết không bình yên đâu.
Anh nên về lại đó mau,
Cà phê trộm mất, lấy đâu mà đền.

Anh không hiểu chuyện bằng em,
Bây giờ xã hội loạn lên hết rồi.
Thì Chương lên tiếng cưỡng lời,
Đêm nay anh không thể rời xa em.

*Xin anh đừng nói gì thêm,
Nếu anh ở lại, sẽ thêm phiền hà.
Lời van xin rất thiết tha,
Nên Chương đành phải xót xa giã từ...*

*Vân trao anh một bức thư,
Mà nàng luôn giữ hình như tại giường.
Đã làm ngạc nhiên cho Chương,
Bao nhiêu ý nghĩ trên đường ngổn ngang.*

*Đêm về tịch mịch không gian,
Côn trùng rả rít, như than oán sầu.
Riêng Chương mang một niềm đau,
Thấy hoàn cảnh quá thảm sầu của Vân.*

*Khiến chàng nặng trĩu bước chân,
Cuộc đời sao lắm phong trần bi ai!!!
Miên mang tính chuyện ngày mai,
Thì Chương đã về đến ngay trước nhà.*

*Vào trong liền mở thư ra,
Nhìn vào nét chữ thật là thân quen.
Với màu mực tím đua chen,
Trên nhiều trang giấy đã hoen úa màu.*

*Nhá nhem bên ánh đèn dầu,
Chuyên chăm chú đọc từng câu để tường.
Đó là nhật ký đoạn trường,
Mà Vân ghi lại khi Chương vào tù.*

*Năm 1976...
Anh yêu.
Em không thể viết thư cho anh được,
Sợ anh thêm bi quan trước cảnh tù.
Nên đành mượn trang giấy để tâm tư,
Những bất hạnh cho em từ dạo ấy.*

*Như anh đã biết từ trước rồi đây,
Sau bảy năm, em mới thấy được cha.
Vì mẹ đã cố tình giấu chúng ta,
Sau biến cố, mới lòi ra chuyện đó.*

Anh và em tưởng cha mình đã có,
Tình gia đình, thêm gắng bó nhiều hơn.
Trong niềm vui, có đầy đủ cháu con,
Nhưng thực tế, khác hoàn toàn mình tưởng.

Ông Trương Thành, chẳng có chút rộng lượng,
Vì nhỏ nhen, ông muốn hưởng gia tài.
Của má em tạo dựng bấy lâu nay,
Nên bày chuyện, với lòng đầy hiểm ác.

Em đang viết với côi lòng tan nát,
Cũng chỉ vì tâm độc ác của ông.
Tội cho má, là bà luôn thật lòng,
Nhưng với ông, thì chuyện không phải vậy.

Nghi ngờ em không phải con ông ấy,
Nên đưa đề nghị, không mấy chân thành.
Khuyên má buộc em phải ly dị anh,
Thấy khó cưỡng, nên em đành bỏ trốn.

Chưa hết chuyện, ông còn gây thương tổn,
Bảo em phản động, đã trốn vượt biên.
Còn phía chuyện, em là đứa con riêng,
Để cho ông được bình yên với đảng.

Và má em vì đã quá buồn chán,
Con người ông không đáng được tôn thờ.
Ông đã làm nhiều chuyện thật nhớp nhơ,
Nên bà luôn suy tính, chờ rửa nhục.

Và chuyện xảy ra, thật buồn hết sức,
Bà đã tự sát cùng lúc với ông.
Nhà tịch thu, tài sản bị sung công,
Em có tranh, thì cũng không thể được.

Vì ông đã báo cáo từ em trước,
Nên chính quyền sẽ từ khước kiện thưa.
Nên đành ẩn danh sống thật cay chua
Lo nuôi con và chờ mùa đoàn tụ.

Ngày...1977
Em đang sống vùng mới khẩn Tân Hội,
Nên cuộc sống gặp lắm nỗi phong trần.
Tên Hoàng Thị Vấn thay cho Hoàng Thuý Vân.
Định mệnh an bài, như gần khó cưỡng...

Ngày...1980...

Ngày...1981

*Bệnh ung thư gan ngày càng thêm nặng,
Nếu mệnh hệ gì, em chẳng lo tròn.
Thì em sẽ nhờ Thái Tuý nuôi giúp con,
Bạn học em, hiện còn ở Sông Vàng*

Ngày...1982...

Độc chưa xong phần nhật ký Vân trao,
Mệt mỏi quá, Chương rơi vào giấc ngủ.
Khi tiếng chim hót vang lòng quấy rối,
Thì Chương chợt tỉnh giấc, chú tâm lo.

Công việc cho ngày mới, đầy cam go,
Trước tiên, sắp xếp đồ cho thu hoạch.
Tiếp theo là: viết đơn lên phụ trách,
Để xin được đặc cách nghỉ một tuần.

Khi Chương còn đang sắp xếp áo quần,
Vân Chuyên chạy vào, bắt thần cho biết.
Giọng meo meo, nghẹn ngào **“má đã chết”**
Tin như sét đánh, còn thiết gì hơn.

Chuyện anh dự tính, giờ đã không còn,
Vứt áo quần, vì không còn cần nữa.
Chạy thực mạng, như tránh cơn khói lửa,
Đến nhà Vân, và tông cửa bước vào.

Nước mắt anh bỗng dưng tuôn trào,
Khi thấy Vân nằm đó, sao thương quá.
Tay buông xuôi, mắt hướng ra phía cửa,
Bức hình ngày cưới, nằm ngựa kế bên.

Chàng đau đớn quá, vội gào thét lên,
Ôm liền lấy vợ, mà quên tất cả.
Nụ hôn từ giã liền đặt lên má,
Rồi kêu lên, “sao em quá vô tình”.

Chưa kịp nói hết chuyện của chúng mình,
Những vất vả lẫn điều linh em trải.
Anh chỉ hiểu một phần do em ghi lại,
Quá đau lòng, trong khi phải xa anh.

Đã đến lúc em được sống an lành,
Cùng với con và anh xây hạnh phúc.
Thì bình ung thư gan nặng đến mức,
Em đã không còn đủ sức vượt qua.

Vừa lúc bé Vân Chuyên đến gần ba,
Ôm con vào lòng, cùng oà lên khóc.
Thương cho con luôn thiếu sự bảo bọc,
Tuổi còn thơ, đã lặn lội với đời.

Chưa kịp mừng cha, mẹ đã mất rồi,
Sao số phần của con tôi khổ thế!
Thương vợ con, Chương khóc than kể lể,
Hứa với lòng, anh không để thiệt thòi.

Con gái tôi, đã chịu khổ nhiều rồi,
Dầu hoàn cảnh hiện thời rất khốn đốn.
Quyết không để con mình thêm thương tổn,
Để Vân yên lòng nơi chốn tuổi vàng...

Vân được chôn cất rất đàng hoàng,
Nơi đất mới có nghĩa trang Tân Hội.
Với sự hỗ trợ của những đồng đội,
Nhóm lưu linh luôn nghĩ tới “xếp” mình.

Họ đối xử với nhau rất có tình,
Dầu chính quyền đang cố tình vùi dập.
Mức sống của họ hiện nay rất thấp,
Vì công việc làm luôn gặp khó khăn.

Nhưng tình cảm, thì không thể cản ngăn,
Càng chèn ép, họ lại càng gắn bó.
Tình chiến hữu xưa luôn thể hiện rõ,
Cám ơn đời đã còn có lương tri...

*

* *

Trên phần mộ có tấm bia được đề,
Nơi an nghỉ của bà Lê Hồng Chương
Nhũ danh Hoàng Thuý Vân
Chết ngày 18 tháng 3 năm 1986
Chồng và con gái Vân Chuyên phụng lập

Và từ đấy, khi mặt trời khuất núi,
Thấy hai người luôn làm lủi bên nhau.
Một già, một trẻ, dáng vẻ u sầu,
Từ nghĩa trang, nắm tay nhau đi bước.

Trong ánh tà dương tắt dần phía trước,
Trên đường về, miền sơn cước đều hiu,
Càng thêm tịch mịch lúc trời về chiều.
Luôn tiếp diễn, dầu đã qua nhiều tháng...

Mùa lễ Tạ Ơn 2022
Người chuyển thơ NGUYỄN SÁU